

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 5

Mai 1975

11. årgang

De tre kors på Golgata

Av Øyvind Andersen

«En av ugjerningsmennene som hang der, spottet ham og sa: Er ikke du Messias? Frels deg selv og oss! Men den andre svarte og irettesatte ham og sa: Frykter du ikke en gang for Gud, du som dog er under samme dom? Og vi med rette. For vi får igjen hvad våre gjerninger har forskyldt, men denne har ikke gjort noe galt. Og han sa: Jesus, kom meg i hu når du kommer i ditt rike! Og han sa til ham Sannelig sier jeg deg: Idag skal du være med meg i Paradis. Og det var omkring den sjette time, da ble det mørke over hele landet like til den niende time, og solen ble formørket, og forhenget i templet revnet midtefter. Og Jesus ropte med høy røst og sa: Fader, i dine hender overgir jeg min ånd! Og da han hadde sagt det utåndet han.» (Luk. 23, 39-46).

Det står tre kors på Golgata. Han i midten døde for synden, røveren på den ene siden døde i synden og går fortapt, røveren på den andre siden døde fra synden og ble frelst. Dette er symbolsk.

Vi skal se litt på ham som henger på midten, Jesus Kristus, Guds egen Sønn. Det står at han er Gud under synders dom, i følge røverens vidnesbyrd. Det skal vi komme litt tilbake til. Det vidnesbyrdet er veldig sant, han som henger der, han er Gud, dette menneske, som er et virkelig menneske, han er Gud. Hvorfor henger han der? Han

henger der for min skyld, og for din skyld. Jesus kom ikke for å gjøre gjerninger, og det er ikke sant det blir sagt at Jesus har gjort sitt, han kom for å gjøre våre gjerninger. Og Jesus har gjort vårt, det er langfredagens budskap. Langfredagen roper ut over all jorden: Du er fri! Ja, du er fri, det var en som tok dommen istedenfor deg. Der du skulle ha stått, der du skulle ha blitt dømt, der kom en annen, han tok den dommen, han tok den straffen, nå skal du få være fri, så sant du elles hører dette og tror det og tar det til deg.

Det er ikke noen tusenkunst du blir bedt om, du blir bedt om å ta imot det som et barn, og barnet spør ikke, barnet reflekterer ikke, barnet spør ikke etter den rette måten å ta imot dette på, barnet hører og sier takk. Det samme gjør jeg, jeg hører dette og sier takk, takk du Guds Sønn, det var du som frelste meg, det var du som gikk i mitt sted. Hør nå dette, når det blir forkynt deg i dag. Han i midten, han dør for synden, forat vi mennesker skal bli fri.

Han sa: Fader, i dine hender overgir jeg min ånd. Et underlig ord, som står i Salme 31, 6, og det er barnas aftenbønn i Israel. Et barns aftenbønn er hans siste ord: Fader, i dine hender overgir jeg min ånd. Og da han hadde sagt dette utåndet han, da var seieren vunnet. Da hadde Jesus knust djevelen, da

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. navn og adr. Bladet blir halde oppe med frivillige gaver

Red. Amund Lid, tlf. 75, Norheimsund
og post 5600 Norheimsund

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland,
5400 Stord. Postgiro: 42887, Stord
Alt som har med bladet sin eksp. blir
sendt dit, som tinging, oppseiing, ad-
resseforandring og gaver til bladet.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon:

Formann: Olav A. Dahl,
boks 95, 5401 Stord. Tlf. (054)10 482
Kass.: Sverre Bøhn. Postgiro 68213
Bankgiro: Vikøy Sparebank
3530.07.09492
5601 Norheimsund

han frelst, så går han fra sitt syndeliv og inn i saligheten sammen med Jesus.

Og nå er spørsmålet: Hvem skal du komme til å følge av disse røverne. For min skjebne og din skjebne blir enten eller, enten går vi fortapt, eller så blir vi frelst, og det gies ingen tredje mulighet.

Går vi fortapt, er det ikke fordi det er så galt med oss, det er fordi vi har avvist Jesus og ikke tror på ham. Blir vi frelst, er det ikke fordi det er så godt med oss, fordi vi har gjort så meget eller er så bra på noen som helst måte, det er ikke for våre gjerningers skyld, nei det er for hans gjerningers skyld, det er på grunn av hans rettferdighet, det er fordi han tok dommen, fordi han tok straffen. Som jeg sa i sted, det lyder ut over all jorden: *Du er fri.* Og den som tror det, han er frelst, fordi han tror dette budskapet. Han døde fra synden. Det gjorde denne røveren, han døde fra synden, fra sitt gamle menneske, han døde vekk fra dom og straff og alt som han hadde pådratt seg og fortjent, han døde vekk fra det og gikk i stedet inn til det evige

liv og saligheten sammen med Jesus.

Det er Jesus som har vunnet ham det, og det er ved troen på Jesus dette skjer, det skjer med alle som hører ordet om Jesus og tror det.

Du som hører ordet om Jesus i dag. Jeg vet ikke hvem du er, jeg vet ikke hvordan du har det, kanskje du hører det mer eller mindre tilfeldig, eller slett ikke hadde tenkt å høre det i det hele tatt, men du hører det likevel.

Nå sier jeg deg i Jesu navn: *Det gjelder deg*, det gjelder deg som ikke har tenkt på Gud i hele ditt liv om du hører dette, Jesus døde for deg, Jesus tok bort dine synder, enten du nå har trodd det eller ikke. Men det vil jeg si deg, viss du tror det blir du frelst! Hvis du ikke tror det, blir du fortapt som du alltid har vært, og da går du fortapt fordi du ikke tror!

Det står at de som ikke tror blir fortapt og Guds vrede blir værende over dem, men det er ikke fordi de er store syndere, det er ikke fordi du er verre enn andre, men det er fordi du avviser den frelse som er fullbragt.

Vi må jo gjøre noe selv, sier mange. Vel, vi du gjøre noe selv, da er der intet håp for deg, det sier jeg rent ut. Vil du gjøre noe selv, da må du ikke spørre etter Guds nåde, for Guds nåde gies bare til mennesker som ikke har fortjent den. Det ligger i selve det ord som grunnteksten bruker for nåden, at det er noe som gies mennesker som ikke har fortjent å få det. Selve frelsen kalles en nådegave i Guds ord, det kan du se i Rom. 6. Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre, det er en gave vi ikke har fortjent. Vil du spørre etter en gave du har fortjent, vil jeg med en gang si at det nytter ikke, du vil ikke bli tatt imot, og bland ikke Jesus opp i det med din fortjeneste, hold Jesus ute fra det, for Jesus er ikke med deg som skal gjøre så godt du kan, det skal du vite.

Men du som ikke kan gjøre noe, du er dømt og anklaget og ikke vet deg noen råd,

du som hører og tror, du er frelst. Alle som tar imot budskapet på langfredag som et barn tar imot det, de går med røveren inn i saligheten, de dør fra synden fordi Jesus har frelst oss. Ære være ham! Amen.

Fra den Lutherske timen, avskrive etter lydband ved A. L. med løyve av Andersen og Norea.

Den saliggjørende tro

Under en diskusjon var det en som hevdet at «enhver blir salig i sin tro». Det stod i Bibelen, sa han. Da han ble gjort oppmerksom på at det ikke står i Bibelen, sa han: «Ja, så burde det stått der». Men nå står det intet sted i Guds ord, tvert imot.

Guds ord sier — og det går som en rød strek gjennom mhele Bibelen — at det er en bestemt tro, mot et bestemt mål som Gud har bundet sitt nådeevangelium til, og som derfor er den «saliggjørende tro».

Uttrykket «saliggjørende tro» brukte våre fedre for klart å skille mellom den rette tro og all falsk tro, og de skilte i sterkere grad enn vår tids kristne mellom dette.

Det er statskirkens svakhet at den i høy grad har vært årsaken til denne utvisking mellom troende og verden — mellom «saliggjørende tro» — og troen på en all-kjærlig Far, hos hvem alt blir godtatt. Det er et trist faktum at der går mange mennesker omkring i våre kristne menigheter som ikke har det klart for seg hva de tror på. De regner seg som gode kristne og står kanskje ofte som de beste i kristen sed og moral, dypt religiøse som denslags mennesker ofte er, og kirkens ofte uklare tale må ta sin del av ansvaret.

Det er to måter å tro på Gud på som er falske — som ikke er saliggjørende. Den ene beskriver apostelen Jakob slik «Du tror at Gud er en, du gjør vel, djevlene tror det også og skjelver» (Jak. 2, 19).

Du tror at Gud er en — det heter i vår tids språk: Du tror at det finnes en Gud, men en slik tro — så riktig den er — er bare kunnskap. Den kunnskap har til og med djevelen, og en er ikke en kristen fordi en tror det er en Gud. En kommer ikke til himmelen fordi en tror at der er liv etter dette.

Paulus forteller i Rom. 10 om den andre slags falske tro. Han sier om jødene: «Mitt hjertes ønske og min bønn til Gud for dem er at de må bli frelst. For jeg gir dem det vitnesbyrd at de har nidkjærhet for Gud, men ikke med skjønnsomhet. For da de ikke kjente Guds rettferdighet og strevde etter å grunne sin egen rettferdighet, ga de seg ikke inn under Guds rettferdighet.»

Vel intet folk i historien har hatt slik nidkjærhet for Gud som jødene, og i særlig grad fariseerne, og det er en fin attest. Allikevel var deres tro falsk. Hele deres religiøse streben var feil innstilt. De sto under loven — og ville stå under loven. Det var deres stolthet og nettopp det som ga dem deres verdi i egne og andres øyne, og det som skilte dem fra andre syndige mennesked.

Hele denne lov, denne fromhet, dømmer Skriften som forfeilet. Den leder ikke til Gud, men bort fra Gud idet den ikke gir seg inn under Guds rettferdighet. De stenger seg derfor selv utenfor frelsen.

La det også være klart at det er ikke troen som frelser, men det er det som troen omfatter. Derfor er det ikke avgjørende *hva* jeg tror, men *hvem* jeg tror på.

Den «saliggjørende tro» er ikke en tro på hva som helst — ikke engang en tro på Gud — men en tro på Jesus Kristus, på en Frelser som har sonet mine synder gjennom sin død, og som nettopp gjennom troen tar hele mitt vesen og hele mitt eksistens opp i seg og lar meg få del i alt det som hører til liv og salighet.

Troen på Jesus betyr nemlig en forening med Jesus. Det betyr å få del i alt som tilhører Jesus, alt det han har vunnet gjennom

sin offerdød og alt det som han eier i all evighet. Derfor pleide de gamle fedre å sammenligne sjelens møte med Kristus i troen som et bytte. Jeg får legge fra meg alt som er mitt, og får i bytte alt som er hans.

Istedenfor skyld og brøde, får jeg hans rettferdighet, istedenfor straff og evig fortapelse, får jeg hans salighet og evige liv, min skam — mot hans ære, min død — mot hans liv, min dom — mot hans sønnnekår.

Det er bare gjennom denne troens forening med Jesus at en synder kan bestå for Gud.

Kristi rettferdighet dekker synderen som en kledning, hans synder tilregnes ikke leneger — de er byttet med frelserens rettferdighet.

Det er altså bokstavelig sant og uten noen som helst prutningsmon, når det står skrevet: «Det er ikke frelse i noen annen, for det er heller ikke noe annet navn under himmelen (gitt blant mennesker, ved hvilken vi skal bli frelst)» (Ap.gj. 4, 12.)

Men er så dette nok? Ja, det er nok. Nok for tid og for evighet, og allikevel — så og allikevel så vanartet er vi mennesker at vi også her må rope til hverandre — vi som er kristne: Søsken, pass opp

Den saliggjørende tro er en tro på Jesus alene. På Jesus alene. Sett et strek under alene. Det trenger vi å minne hverandre om gang på gang. Nettopp her ligger troens — den saliggjørende tros — største vanskelighet.

Det kan settes på spissen ved å sies på denne måte: Det er noe av det beste i oss som med all makt presser oss til å ville fortjene nåden og gjøre oss verdifulle til å bli Guds barn. Det er hele vår menneskelige ærgjerrighet og stolthet, vår samvittighet og vårt ønske om å betale for det vi tar imot som gjør seg gjeldende. Som troens frukter er det verdifullt overfor Gud. Vi skal vandre verdig det kall vi har fått. Vi har fått for å gi. Vi skal elske fordi han elsket oss først. Dette er troen virksom i kjærlighet. Det skal være troens frukter og det skal alltid rette seg utover til vår neste, som sådanne er de Gud

velbehagelige og de er en viktig del av et rett kristenliv.

Men som troens støtte blir de noe helt annet. I samme øyeblikk som et menneske begynner å se på sine gode gjerninger og takserer deres verdi — så han mener alt dette må da bety noe for Gud — i samme øyeblikk har han begynt å opprette sin egen rettferdighet. Han trenger ikke lenger den uforskylte nåden. Han regner i hemmelighet med en velfortjet nåde — som belønning for lang og tro tjeneste.

La det vere sagt så sterkt det kan: Den velfortjente nåde utelukker absolutt og uimotsigelig den uforskyldte nåde.

Troen på egne gjerninger og egen fortjeneste kan ikke i noen som helst form stå sammen med troen på Jesus. Her er Skriften ubønnhørlig klar og konsekvent. Er vi frelst på grunn av nåde, så er det ikke skjedd på grunn gjerninger. For da er nåden ikke lenger nåde. For alle som stoler på lovgjerninger er under forbannelse, sier Skriften: «Forbannet er hver den som ikke holder alt det som er skrevet i lovens bok og gjør etter det. I er kommet bort fra Kristus, I som vil bli rettferdige ved loven, I er falt ut av nåden».

Og her møter vi et av kristedommens paradokser som er umulig å forstå for det gamle menneske. At synd kan skille menneske fra Gud, det er i orden. Dette fatter vår fornuft, og det forstår også det gamle menneske. Det sier jo samvittigheten, men at gode gjerninger skal kunne hindre et menneske fra å bli salig, det ligger utenfor grensen for det naturlige menneskes oppfatning — mulighet. At et rent og godt og dydig liv skulle være like langt fra Guds nåde som et skjøgeliv og et drankerliv, det protesterer det naturlige menneske mot.

Det er alene Guds Hellige Ånd som kan opplyse oss, så vi kan se at det såvisst ikke er noe langt sprang fra den fine og pyntelige moralist til drankeren i rennesteinen.

Når Paulus gir seg selv en status, sier han:

«Jeg elendige menneske, hvem skal fri meg fra dette dødens legeme» (Rom. 8, 24) og «I meg — det er i mitt kjød — bor det intet godt». For det er en kjensgjerning at i oss bor det intet godt. Vi har alle syndet og fattes Guds ære.

Når Guds Ånd får opplyse oss, ser vi at vi er selvopptatte og egosentriske i vårt bønneliv, forfengelige i vår syndserkjennelse, hovmodige i vår offervilje, egenkjerleige i vår velgjørenhet.

For å si det skarpt og klart: Da får vi se at «jeget» er vår konge og vår Herre, og har Guds Ånd fått opplyse oss om denne forferdelige sannhet som gjelder for hver eneste en av oss, da forstår vi at vi har intet, intet å kunne påberope oss overfor Gud. Da forstår vi at «nåden og nåden alene», at Jesus og Jesus alene er vår frelses mulighet.

Å driste seg til å komme frem for Gud, å påberope seg det gode en har gjort — er jo da i virkeligheten intet annet enn å kreve lønn for sine synder.

Det er å stille seg under gjengjeldelsens fryktelige lov. Det er å gå ut av nådens rike og inn under lovens. Skal loven gjelde på et punkt, så skal den gjelde på alle. Skal vi ha lønn fordi vi en dag talte vel om vår uvenn, ja så skal vi også ha lønn for at vi etterpå «solte» oss i vår fortreffelighet. Skal vi ha lønn for våre bønner — ja, så skal vi også ha lønn for alle våre forsømte bønner. Det er gjengjeldelsens strenge lov, og på like linje er det når et menneske begynner å stole på sine opplevelser, sin botskamp, sin omvendelse, sin seier over syndevarer. Det er et byggverk som faller — som må falle — når vi skrider fra lovens rike til nådens rike. Ved inngangen til nådens rike må vi si med Paulus: «Alt det som var meg en vinning (selv det at han hadde levd ustraffelig etter loven) det har jeg for Kristi skyld akttet for tap. Ja, jeg akter i sannhet alt for tap, fordi kunnskapen om Jesus Kristus, min Herre, er så meget mer verd. Han, for hvis skyld jeg har lidt tap på alt, og jeg

akter det for skarn (søppel), for at jeg kan vinne Kristus og finnes i ham, ikke med min rettferdighet, den som er av loven, men ved den som fåes ved troen på Kristus — rettferdigheten av Gud — på grunn av troen.» (Fil. 3, 7—9).

Denne leksen må vi lære på ny og på ny. Intet ligger så snublende nær som å bli åndelig selvforsørget. Det er alene Guds Hellige Ånd som kan bevare oss i denne Åndens fattigdom som gjør at vi trenger nåden. Guds Hellige Ånd i Ordet.

En overfladisk forenings-kristendom som kan føre til et fellesskap med andre mennesker som har tilegnet seg visse oppfatninger av hva en kristen kan gjøre — og fremfor alt — hva han ikke kan gjøre — å leve som kristen på en slik basis er ikke vanskelig, og vi har ikke så vanskelig for å bli anerkjent av hverandre, hvis vi holder de uskrevede normer. Og så soler vi oss i gjensidig anerkjennelse, men i Guds ord kan vi ikke sole oss. Får vi Guds ord inn — virkelig inn i vårt liv — så vil vi alltid på ny bli ført til synderplassen ved Jesu føter, slik som synderinnen i Simons hus.

«Ingen kan komme til Faderen uten ved meg» (Johs. 14, 6).

Sverre W. Evensen.

Dette stykket lå i Bibelen til disponent Evensen. Fruen fant det etter hans død og har velvillig latt oss få det til «For Fattig og Rik». T. Ø.

Tatt inn fra «For Fattig og Rik».

Bøkene i himmelen. II.

Av Gudmund Hjørhaug

Sist hørte vi litt om «manntalsboka», hvordan Gud har skrevet opp alle mennesker, og følger med dem fra mors liv til graven. Og det med det ene mål at de må bli frelst, komme innenfor i Guds rike, for til sist å nå him-

melen.

I dag skal vi ta frem noe om en annen bok som er nevnt flere steder i Bibelen.

Rekneskapsboka i himmelen

I Rom. 14, 11-12 leser vi: «Så skal da hver og en av oss gjøre Gud rekneskap for seg selv.» Og i Åpenb. 20, 12 står det: «Og bøker ble åpnet — og de døde ble dømt etter det som stod skrevet i bøkene.» Det som vi her leser om, det er noe som de aller fleste mennesker prøver å stenge ute fra sin bevissthet. De prøver å tro at de selv rår over sitt liv, og behøver ikke å gjøre rekneskap for noen hverken i livet eller døden. Men Guds ord står fast: Det skal komme en rekneskapsdag for hvert menneske på jorden. «Liksom det er menneskenes lodd en gang å dø, og deretter dom (Hebr. 9, 27). Gud har sin bok for hver og en av oss. Og innerst inne i hvert eneste hjerte, er der en røst som vitner at dette er sant. Denne røst kan vel ofte bli bedøvet, men ordet sitt vitnesbyrd står likevel fast. Hver og en skal frem for Gud til rekneskap, og de skal dømmes etter det som står skrevet i bøkene. Og der er alt med «ennå til hvert unyttig ord som menneskene har talt skal de gjøre rekneskap for på dommens dag (Matt. 12, 36). Hva så med alle onde ord, tanker og gjerninger, alt som er imot Guds vilje og lov, alt det som er forsømt av det vi skulle være og gjøre? Da vil det vise seg at ingenting er skjult eller glemt, alt er kommet med på det himmelske «band», eller i den himmelske bok, og vil møte oss der.

Ikke å undres over at Jesus taler om 10.000 talenter, millionbeløpet som mannen (du og jeg) var skyldig sin herre (Matt. 18, 24). Her trenger vi vel alle stemme i med sangeren: «Synd og skyld og gjeld og brøde, mange mange tusen pund Akk hvorledes tør jeg møte frem for Gud i regnskaps stund?» Der blir det spørsmål om full betaling etter Guds hellige krav (Matt. 4, 48), eller et evig og forferdelig gjeldsfengsel. Hvordan skal det bli med deg? Kan du leve et fullkomment

liv for Gud fra fødsel til grav? Kan du sone den synden du har arvet fra dine fedre? Nei, for hele din natur er fordervet, så du har intet å betale med. Skal du selv svare for deg, da blir det bare dom og fortapelse. Men du kan få

En annen til å betale!

Gud har gitt oss Jesus som løsepenge og stedfortreder (1. Timot. 2, 6). Han kom og tok all vår synd, straff og lovkrav på seg, og betalte alt i vårt sted (Koll. 2, 14). «Jesus tok all synd som sin, og dertor også min.» Han betalte også for deg og alle menneske på jorda (1. Johs. 2, 2). Han sitter fremfor Guds ansikt i dag som vårt betalte og kvitterte frihetsbrev!

Det du og jeg trenger nå, det er å bli kjent med ham her i nådens tid. Da vil du få se at hele ditt rekneskap er ordnet av ham, at du i ham har alt du trenger for å stå frem for Gud her og i dommen. Ja, du har fått barneretten tilbake, og dommens dag vil bli deg en forløsningsdag.

Da kan du og frimodig synge med sangeren: «Jesus kom med dine summer og min gjeld for meg betal — frels min sjel fra evig kummer — be meg inn i himlens sal!»

Ja, han har betalt alt, og du har full kvittering i ham! Du kan få komme til ham, og du kan få rekne med ham!

Velsignelse og forbannelse

Av Ole Rolfsnes

I Bibelen forekommer ordene velsignelse og forbannelse ofte, og de er talt i situasjoner som gjelder en nasjon, en slekt eller en enkelt person. Og når vi leser eller hører slike ord, da burde vi spørre oss selv: Er jeg med å bringer velsignelse eller forbannelse over meg selv, over min slekt, og over mitt folk og land?

Jeg ønsker at du ville lese 5. Mosebok kap. 28. Der er det tydelig sagt hva som bringer velsignelse og hva som er årsak til forbannelsen. Velsignelsen kommer av å høre Herrens ord og gjøre etter det. Forbannelsen derimot kommer av å ringeakte og være ulydig mot Herrens ord.

Når det gjelder et land eller folk, så ser vi av Skriften at Gud kan drye med å utføre straffen, på grunn av at i dette folk finnes det noen mennesker som Guds velsignelse hviler over. Men blir denne flokken for liten, da kommer straffedommen over folket. Det kan vi for eksempel se av da Abraham ba for Sodoma.

Tenker vi så på vårt eget folk og fedreland, da ser vi at det arbeides for fullt på å få kristendomsundervisningen bort fra skolen og sette religionskunnskap der alle religionar stilles likt i steden, på å innføre seksualundervisning og dans i skolen. Guds ord om vår skapelse og Guds frelse for slekten blir bortforklart og sammenblandet så det mister sin kraft.

Dette er med å føre forbannelse over vårt folk og land. Vi ser hvorledes disse folk som arbeider på å bringe denne forbannelse over vårt folk er freidige, pågående og frekke.

I den siste tid har vi fått mange midler som kunne brukes til å spre velsignelse over vårt folk, og gjør det også for en del. Jeg tenker da særlig på radio og fjernsyn, men det kunne nevnes mange fler. Men hvem kan måle den forbannelse de fører inn i våre hjerter, våre hjem og over vårt folk. Dette er ikke disse medier sin skyld, men skylden ligger hos menneskene som tar dem i bruk til å spre slike ting som fører forbannelse over over folket. Tenk bare på barna som ikke får høre om Jesus i barnetimene, men bare om tusser og troll og åndstomme og for-dummende eventyr. En prest, som der har hele folket i tale, får bare 15-20 minutter, og en andakt ennå mindre. Ja, her kunne mange flere ting dras frem som stenger for

velsignelsen og øker forbannelsen.

Vi kan også nevne rusdrikken sin forbannelse, og kommune etter kommune som slipper denne forbannelse inn i sin bygd. Mange liker nok ikke å få ølflommen inn i sin bygd, men når det er avstemning over om den skal slippes løs gidder de ikke å gå for å gi sin stemme, og er dermed skyldige i at forbannelsen slipper inn.

Det samme kan sies om dem som arbeider for å gjøre fri abort lovlig. Det er trist å se at våre styresmakter er så blinde at de forakter og motarbeider Guds ord og ordninger. Guds ord sier klart at barn er en Guds velsignelse, at livet er hellig, og bare Gud har rett til å ta liv. Hvem kan måle den forbannelse fri abort vil føre over vårt arme folk.

Jeg vil si til alle som leser dette: Når du har anledning til å velge styre, enten det nå er i kommunestyre eller i storting, velg da dem du tror vil arbeide for det som fører velsignelse med seg. Jeg tror at slike personer finnes i de fleste partier.

Så litt om de ting som fører velsignelse med seg. Som 5. Moseb. 28 sier er det å adlyde Guds ordninger, men de er mange, så vi kan bare ta med noen enkle ting her.

Hva de foldede hender i bønn, både i lønndom og elles, har tilført vårt folk av velsignelse, det makter vi ikke å se eller tro. Så vil du være med å bringe velsignelse, da kan du begynne med å folde dine hender i bønn.

Ved å være med å ofre av dine midler til misjonen, både hjemme og ute mellom hedningene, kan du bringe velsignelse. Stor er den velsignelse forkynnelsen av evangeliet har ført over vårt folk og andre folkeslag. Og jo mere du bruker av dine midler til dette, jo større blir velsignelsen, for der står skrevet at selv et beger kolt vann ikke skal misse sin lønn.

Men her vil jeg tilføye at der er stor forskjell på å bringe timelig velsignelse til vårt folk, og på det å bringe dem åndelig velsignelse. Den timelige velsignelse er bare for

Det gjorde Gud

Av Rosenius

Jeg er frigjort fra loven, sier Paulus. Men hvordan skjer dette? Jo, svarer han: «For det som var umulig for loven, idet den var maktesløs ved kjødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin Sønn i syndig kjøds lignelse og for syndens skyld og fordømte synden i kjødet.» Kristus straffet, fordømte synden på grunn av den synd som fordømte ham.

Apostelen sier ikke at synden er tatt bort fra verden eller fra vårt kjød, men dens fordømmende makt er berøvet den, fordi Kristus led dens fordømmelse for oss. På samme måte sier han også om loven at Kristus løste oss fra denne forbannelse, idet han ble en forbannelse for oss (Gal. 3, 13). Loven er altså ikke opphevet, den taler ennå til oss, forklarer Guds vilje for oss og krever lydighet. Men fra dens forbannelse er vi løst. Loven kan aldri fordømme dem som er i Kristus Jesus.

Vi forstår ikke alltid dette. Vi blir ennå forskrekket fordi den dømmer oss, men i virkeligheten blir ingen troende dømt etter loven. For skulle vi dømmes etter loven, var Kristi fortjeneste til ingen nytte.

På samme måte taler Skriften om døden. «Død, hvor er din brodd?» Døden er der jo ennå, men dens forferdelige brodd, dens betydning som syndens straff, er brutt. Synden,

dette livet, mens derimot den åndelige velsignelse har betydning både for dette livet og for det evige livet hjemme hos Gud.

Tungt er det å måtte se at ofte er nnsatsen og offerviljen større hos dem som fører forbannelse over vårt folk, enn hos dem som fører velsignelse fra Gud.

Kunne ha nevnt flere ting, men får vel stoppe her om ikke stykke skal bli for langt. Men jeg vil be leseren stoppe opp en stund, og tenke over om du er av den som bringer for-

bannelse, eller er av dem som fører velsignelse til vårt folk.

loven og døden er ennå til, de lever på samme måte som den dødsdømte morder, men sin makt og rett har de tapt. Synden hos de troende gjelder for Gud som om det ikke var synd, for de kan ikke fordømmes når de er i Kristus Jesus.

Det er som om lovens dom ikke var til mer. Den kan nok skremme og true oss og bekymre samvittigheten, men den kan ikke dømme oss. Døden kan nok legge legemet i jorden, men den kan ikke beholde oss, den kan bare som en god tjener hjelpe oss til hvile.

Det gjelder bare at vi ikke lar oss forvirre når vi kjenner at synden ennå lever og loven ennå truer og døden ennå angriper oss. Da gjelder det å huske på hva Kristus gjorde da han fordømte synden, løste oss fra lovens forbannelse og ved sin død gjorde døden uskadelig.

Alt dette skjedde ved Jesu store seier over synd, død, djevel og helvete. Paulus trosser disse tyranner når han utbryter: «Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier? Men dødens brodd er synden, og syndens kraft er loven, men Gud være takk som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus.»

Luther sier at liksom jødene trosset Kristus da han var naglet til korset, skulle også vi nå til Kristi ære trosse alt det som vil forskrekke oss. For det er jo dette han har vunnet seier over. Vi skal si til djevelen: Du lever vel ennå i mitt kjød. Men du skal ikke fordømme meg. Den makten er tatt fra deg da min Herre fordømte synden. Du hellige, forferdelige lov — det er rett at du straffer meg, for jeg er en synder. Men din dom skal ikke drepe meg. Det forbyr han som løste meg fra lovens forbannelse, idet han ble en forbannelse for oss.

Du død, som alltid vil skremme mitt uforstandige hjerte! Du skal nok legge mitt legeme i jorden, men du skal ikke skade meg, men tvert imot gjøre meg en tjeneste. Om mitt

kjød ikke elsker deg, gjør det likevel godt at du bringer meg til hvile. For jeg kjenner ham som sa: «Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, om han enn dør, skal han leve.» Denne Herre kan ikke lyve, og har ikke utgytt sitt blod for å vinne oss et timelig gode.

Du grav og du helvete, hvor er din seier? Gud være takk som har gitt oss seier ved vår Herre Jesus Kristus!

Å, om vi bare kunne huske dette i våre anfektelser! Når jeg f. eks. er kald, trett og så atspredt i mitt sinn at jeg ikke kan tenke på Ordet og ikke har noen glede av det, men føler meg som et tørt tre — gjelder så ikke det som Kristus har gjort?

Men hva gagn har jeg av det når jeg er tørr og ikke føler troens liv i meg? Føler! Hva føler vi i mørket? Skal våre følelser røke vår dyrekjøpte nåde? Skal det at vi ikke har følelser, gjøre Kristus til ingenting?

Det er ved å se på alt dette andre at du hindrer troens liv i ditt hjerte. Det står ennå fast at det som var umulig for loven, det gjorde Gud, da han sendte sin egen Sønn.

Jeg kan f. eks. ikke be mer, så jeg må utsette det til en annen gang. Men gjelder da

ikke det som Kristus har gjort? Er jeg ikke i nåde hos Gud lenger? Eller er Kristus en halv og ufullkommen Frelser, så hans nåde beror på noe av det jeg gjør? Gud bevare oss fra å røve ham hans ære med å innbille oss at vi kan gjøre noe til vår frelse!

Jeg kan ikke elske Gud rett, jeg føler meg kald og hard. Det er særlig dette loven straffer. Men det som var umulig for loven, det gjorde Gud, idet han sendte sin egen Sønn.

Jeg kan ikke angre synden rett. Men også dette gjorde Kristus da hans sved falt til jorden som blod. Skal ikke Kristus være min eneste trøst? Eller skal min kjærlighet, min renhet, min anger og min bønn medvirke til at jeg kan bli benådet? Hva er da troen og troens rettferdighet?

Når dette blir en så fast tro i mitt hjerte, da kan jeg ikke annet enn elske ham som har gjort meg en så usigelig stor tjeneste. Jeg begynner å elske hans hellige vilje, angre og hate all synd, fordi den krenker ham. Og da går det slik som englene sang den første julekveld: Gud får all ære, det blir fred på jorden, i mennesker hans velbehag.

Etter Veiledning til fred.

Salige er de – ve over dykk

(Luk. 6, 20 - fg.)

Jesus lærer her at noken menneske er salige, og hører til dei som Skrifta kallar salige, mens andre ropar han ve over. Skrifta lærer elles mykje om baa disse slag menneske, og me gjer vel i å akta på det profetiske ordet.

Salige er dei, er bruka om dei menneske som er frelst og til sist blir salige heime hjå Gud. Dei som Skrifta ropar ve over, det er dei menneske som ikkje trur på Jesus og ikkje lever i samfunn med han, dei som er fortapte og blir verande i den evigvarande ve gjennom all evighet.

Spørsmålet for meg og deg blir då: Kven av dei hører du til? Kven og korleis er dei salige og dei fortapte? Det vil me tenkja over og prøva finna svar på ut frå Skrifta.

Salige er de.

Sæl er den som har fenge si misgjerd tilgitt og si synd overbreidd. Sælt er det menneske som Herren ikkje tilrekner skuld, og som er utan svik i si ånd (Salme 32, 1-2).

Jesus lyfte augo og såg på læresveinane sine og sa: Sæle de som fattige er! Guds ri-

ke er dykkar ! (Luk. 6, 20). Her tenkjer han på dei som er fattige i ånda, dei som manglar alt dei treng for å kunna møta Gud, men som har funne Jesus. Dei er salige av di dei eig Guds rike, som er Jesus og alt det Gud har gitt i han og ved han.

Vidare seier Jesus at dei som svelt er salige, dei som hungarar etter rettferd, dei som eig eit åndeleg behov etter nåde og miskunn, etter Guds frelse, dei som blir metta ved Jesu ord og evangeliet om han.

Sæle er de som nå græt, de som syrgjer over deg sjølv, over synda som heng så fast ved deg, over livet ditt som kristen, over dei som ikkje vil tru Guds evangelium og ikkje kjenner si gjestings tid, du som dagleg lid og syrgjer over verda og det vonde du ser der. Du som græt her, skal ein dag koma til å le og gleder deg heime hjå Gud.

Sæle er de når folk hatar dykk, og når dei ikkje vil vita av dykk, og spottar dykk og bann lyser namnet dykkar som noko vondt, for Menneskesonen si skuld. Du som blir vanvyr, spotta og rekna for inkje, ringeakta så folk held seg borte frå deg, av di du trur på Jesus og vedkjenner deg han og hans evangelium, av di du tek avstand frå verda sin måte å leva på og vil fylgja Jesus.

Jesus seier du er salig, og har grunn til å hoppa av gleder, for stor er løna som ventar deg i himmelen. På same måten for fedrane åt med profetane og dei salige som levde før dykk.

Men ve over dykk

Men ve over dykk, de som rike er! De som er rike på jordisk gods og dei ting som er i verda, så de har nok i dei og lever i dei som den rike bonde, utan tanke for at de har ei sjel som må bli frelst. De som er rike i fine klær, fornøyelse og fest på verda si vis, utan tanke på sjela si frelse og døden som ventar og kjem uventa på deg, som den rike mann i Luk. 16, 19-31.

De som er rike i eiga rettferd, som farise-

arane, som er pengekjære og bles åt alt det Jesus sa, som får folk til å tru at de er rettferdige, men Gud kjenner hjarta dykkar. Det som er høgt i folkeauga, er ein styggedom for Gud. (Luk. 15, 14 -)

Dei som er rike og har ovnøyg og treng ingen ting, og veit ikkje at du er arm og ynkeleg og fatig og blind og naken, for Jesus er utanfor hjarta ditt og livet ditt, som forstandaren og menigheten i Laodikea. (Openb. 3, 17.

Du har fått det gode du ynskte deg i di levetid (Luk. 16, 25), de har alt fått hugnaden dykkar (Luk. 6, 24).

A. L.

Program for årsmøte og sommarskulane -75

1. Årsmøte og sommarskule i Norheimsund 16. - 20. juli.

Leiarar : Olav A. Dahl og Sverre Bøhn.

Talarar : Tore Nilson, Ole Brandal, Reidar Linkjendal, A. Lid, G. Nygård, Andr. Bø, Odd Dyrøy.

PROGRAM:

Onsdag 16. juli :

Kl. 19.00 Samling og kveldsmat.

» 20.00 Velkomstmøte ved Sverre Bøhn og Amund Lid.

Torsdag 17. juli:

Kl. 9.00 Frukost. Kl. 10.00 Årsmøte, formannen leier. Kl. 13.00: Middag. Kl. 16.30 Kaffi. Kl. 17.00: Bibeltid ved Tore Nilson: Emne: Gud har talt: om den reining som er

2. Sommarskule i Bygland frå 30. juli til 3. august

Leiarar : Amund Lid og Kjetil Bergstøl.

Talarar: Ole Brandal, Gudmund Hjorthaug, Amund Lid og Andreas Bø.

PROGRAM :

Onsdag 30. juli: . . .

Kl. 19.00: Samling og kveldsmat. Kl. 20: Velkomstmøte ved Bergstøl og Lid.

Torsdag 31. juli :

Kl. 9.00 Frukost. Kl. 10: Bibeltime ved Hjorthaug over emne: Dagleg fornying. Kl. 11.30: Bibeltime ved Brandal over emne: Fra romerbrevet. Kl. 13.00: Middag. Kl. 16.30: Kaffi. Kl. 17.00: Bibeltime ved Lid over emne: Jesus openberrar seg for sine. (Johs. 21). Kl. 19.00 Kveldsmat. Kl. 20: Kveldsmøte ved A. Bø.

Fredag 1. august :

Kl. 9.00: Frukost. Kl. 10: Bibeltime ved Brandal over emne: Fra romerbrevet. Kl. 11.30: Bibeltime ved A. Lid over emne: Elskar du meg? (Johs. 21). Kl. 13.00: Middag. Kl. 16.30: Kaffi. Kl. 17 : Bibeltime ved A. Bø over emne: Jesu gjenkomst. Kl. 19.00: Kveldsmat. Kl. 20.00: Kveldsmøte ved Hjorthaug. Offer.

Laurdag 2. august

Kl. 9.00: Frukost. Kl. 10: Bibeltime ved Lid over emne: Fød lamma mine (Johs. 21). Kl. 11.30: Bibeltime ved A. Bø. Kl. 13: Middag. Kl. 16.30: Kaffi. Kl. 17: Bibeltime ved Hjorthaug over emne: De er mine vitne. Kl. 19 : Kveldsmat. Kl. 20: Kveldsmøte ved Brandal.

Søndag 3. august :

Kl. 9.00: Frukost. Kl. 10: Møte ved G. Hjorthaug og A. Bø. Offer. Kl. 11.30: Avslutningsmøte ved Brandal og Lid. Kl. 13.00: Middag, som avslutning på sommarskulen.

Send innmelding til Kjetil Bergstøl, 4684 Bygland. Brukar du telefon til Olav Aakhus, Bygland 37, innan 20. august. Prisen for opphaldet blir kr. 150.00 for vaksne, kr. 75,00 under 15 år, under 6 år fritt.

..Velkomen til sommarskulane !

Styret.

verkstæld. Kl. 19.00: Kveldsmat. Kl. 20.00: Kveldsmøte ved Ole Brandal.

Fredag 18. juli

Kl. 9.00: Frukost. Kl. 10.00: Bibeltime ved Linkjendal. Kl. 11.30: Bibeltime ved Ole Brandal. Kl. 13.00: Middag. Kl. 16.30: Kaffi. Kl. 17.00: Bibeltime ved Tore Nilson over emne: Gud har talat: om befrielsen frå dødsfruktans tråltjänst. Kl. 19.00: Kveldsmat. Kl. 20.00: Kveldsmøte ved G. Nygård. Offer.

Lørdag 19. juli :

Kl. 9.00: Frukost. Kl. 10.00 Bibeltime ved Amund Lid. Kl. 11.30: Bibeltime ved Tore Nilson over emne: Gud har talat: om den himmelska kallelens lydnad. Kl. 13.00: Middag. Kl. 16.30: Kaffi. Kl. 17.00: Bibeltime ved Ole Brandal. Kl. 19.00: Kveldsmat. Kl. 20: Kveldsmøte ved Andreas Bø.

Søndag 20. juli :

Kl. 9.00: Frukost. Kl. 10.00 Tore Nilson talar over emne: Gud har talat: om inngongen i sabbatsvilan. Offer. Kl. 11.30 Avslutningsmøte ved Reidar Linkjendal og Odd Dyrøy. Kl. 13: Middag, som avslutning på sommarskulen.

Send innmelding til Amund Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 75, innan 10. juli. Prisen for opphaldet blir kr. 150,00 for vaksne, kr. 75,00 under 15 år, fritt under 6 år. Ta med spisebestikk og sovepose.